

РАЗГРАНИЧАВАНЕ НА ТЕРМИНИТЕ МЕТОД И ПОДХОД В БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК

БОРИСЛАВ ПОПОВ

ЮГОЗАПАДЕН УНИВЕРСИТЕТ „НЕОФИТ РИЛСКИ“

meristaf@abv.bg

В настоящото изследване е засегнат един проблем в българската езиковедска литература, където при повечето публикации не се наблюдава съзнателно разграничаване между термините *метод* и *подход*, които най-често се употребяват като синоними. Единственият сериозен опит за тяхното терминологично диференциране и обяснение е направен от М. Попова. Въз основа на извършения анализ на редица (предимно речникови) дефиниции на двата термина, в настоящата статия са обособени три основни диференциални признака, разграничаващи термините *метод* и *подход*. Това позволява двете понятия да бъдат ясно диференцирани, а лексемата *подход* да бъде терминологизирана, като от общоупотребима дума се превръща в термин. Така *метод* и *подход* се обособяват като два отделни самостоятелни термина, които не са синоними.

Ключови думи: терминология, термин, терминологизация, метод, подход.

DISTINGUISHING BETWEEN THE TERMS *METHOD* AND *APPROACH* IN THE BULGARIAN LANGUAGE

BORISLAV POPOV

SOUTH-WEST UNIVERSITY “NEOFIT RILSKI”

meristaf@abv.bg

The present research focusses on an issue in Bulgarian linguistic literature where in most publications there is no deliberate distinction between the terms *method* and *approach*, which are mostly used synonymously. The only serious attempt to distinguish between them was made by M. Popova. Based on an analysis conducted upon a variety of definitions (mostly dictionary ones) of the two terms, the article distinguishes between three primary distinctive features differentiating between the terms *method* and *approach*. This makes it possible for the two concepts to be distinguished and the lexical unit *approach* to be transformed from a generally used word into a term. Thus *method* and *approach* are differentiated as two separate terms, which are not synonymous.

Key words: terminology, term, terminologization, method, approach.

Повод за написването на тази статия е една дискусия, която проведох с колега езиковед на международния научен форум „Полислав“ през 2021 г. Впоследствие, след направените редица наблюдения, се оказа, че предметът на дискусията е проблем и в българската езиковедска литература, където при повечето публикации не се забелязва съзнателно разграничаване между термините *метод* и *подход*, които най-често се употребяват като синоними.

Досега в българската лингвистична литература има само един сериозен опит за терминологично разграничение и обяснение на лексемите *метод* и *подход*. В своята монография „Теория на терминологията“ Мария Попова установява, че в различните лингвистични изследвания (предимно в речниковите статии) лексемите *метод* и *подход*, „не са терминологизирани с цел съвместяването им (понеже *метод* се схваща като термин, а *подход* – като общоупотребима дума), поради което се употребяват или като

синоними, или като съотносителни по принципа на хиперхипонимията (т.е. отношение между единици с по-обща и по-малко обща лексикална семантика)“ (Попова/Ророва 2012: 151). А терминологизацията е процес – семантична деривация (терминообразуване), при който название от общоупотребимата лексика получава ново терминологично значение (Петкова/Petkova 2013: 46).

В повечето речникови дефиниции от българските тълковни речници се забелязва липсата на разграничение между *метод* и *подход*, като в редица случаи двата термина, респ. двете понятия, често се смесват и обикновено методът се определя чрез подход – срв. определенията за *метод*: „подход за теоретически изследвания или за практическо осъществяване на нещо“ (СТРБЕ/STRBE 1994: 446); „най-общ начин, подход за изследване на природата или обществения живот, на художественото творчество или друга дейност“ (РБЕ/RBE 1998, 9: 387). Смесване между двата термина и употребата им като синоними се наблюдава също така в методологичните части на много дисертации и други научни трудове, както и в доклади на различни научни форуми.

В своето изследване М. Попова изтъква необходимостта да бъде терминологизирана лексемата *подход*, така че между нея и термина *метод* да има както противопоставяне, така и известно съответствие. Тя обяснява тяхното противопоставяне чрез възможността за ясното им разграничаване, а съответствието – чрез включването на двата термина в една обща предикатна сцена, където понятието за всеки от тях „фигурира като семантичен компонент, представящ отделен участник в означената ситуация“ (Попова/Ророва 2012: 152). Изследователката забелязва в тълковните речници на българския език някои макар и теоретично неосъзнати тенденции за разграничаване на термините метод и подход – така напр. в дефинициите за *метод* почти навсякъде се съдържат като

идентифициращи признаци лексемите *начин* или *средство*, а в определенията за *подход* винаги се открива идеята за посока на движение, т.е. за движение от някаква отправна точка към определена цел. Вследствие на направения анализ, авторката предлага свои собствени дефиниции, разграничаващи понятията *метод* и *подход* (вж. пак там, с. 152–153), които ще бъдат разгледани по-нататък.

За по-ясното диференциране и за обоснованата терминологизация на лексемите *метод* и *подход* са необходими поясни теоретични критерии, т.е. извеждането в теоретичен план на разликите в структурно отношение, както и на спецификите и различията в семантичния обхват на двете понятия.

От структурна гледна точка една от спецификите на подхода е, че в повечето случаи (при всички основни подходи) той винаги е част от двойка в съответната бинарна опозиция, при която единият елемент (подход) в същността си е противоположен на другия, т.е. изследването при единия подход се извършва в посока обратна (или чрез противоположен начин) на проучването при другия.

За онагледяване на предложената концепция ще бъдат приведени няколко примера. Например посоките на изследване при *ономасиологичния* и *семасиологичен подход* са противоположни – при първия от тях проучването на лексиката се движи „в посока от обекта (предмет или явление) през лексикалното значение на думата към названието“ (ТРХН/TRHN 2007: 272), докато при втория посоката е обратната – „от названието към значението, което от своя страна дава знанието за назования обект“ (пак там, с. 376). Противоположни са посоките на проучване и при *индуктивния* и *дедуктивния подход* – при първия анализите са от конкретното към общото и от реалните факти към теорията за тяхното обяснение, а при втория разсъжденията са от общото към конкретното, като най-напред се създава теорията и едва тогава от нея се извеждат

научните факти (Илиева/Ilieva 2001: 15). Срв. начина и посоката на проучване при *диахронния подход*, чрез който се изследва развитието на езика посредством проследяване на даден езиков елемент и отношенията между неговите поредни форми във времето, т.е. езиковите явления се разглеждат по оста на последователност (вж. Москов, Бояджиев/Moskov, Boyadzhiev 1977: 76–77; ТРХН/TRHN 2007: 104), където движението е насочено във времето; за разлика от *синхрония подход*, чрез който се изследват отношенията между елементите в езиковата система през определен период от тяхното съществуване, т.е. езиковите явления се разглеждат по оста на едновременност (вж. Москов, Бояджиев/Moskov, Boyadzhiev 1977: 76–77; ТРХН/TRHN 2007: 386), а посоката на движение е насочена в пространството – между елементите от системата. Срв. също начина и посоката на изследване при *елементния* и *системния подход* в терминологията и терминографията, като при първия – словникът на речника е съставен от отделни елементи (термини) в самостоятелното им съществуване, без да се вземат под внимание техните структурни връзки с останалите елементи (термини), докато при втория – словникът е организиран според системните отношения между отделните елементи (терминологичните единици) (вж. Попова/Ророва 2012: 164–167; Попова/Ророва 2017: 44–47).

Характерните за повечето подходи бинарност и ясна противопоставеност не се наблюдават при различните лингвистични методи един спрямо друг. Което, разбира се, не изключва теоретичната конфронтация между концепции от един метод спрямо идеи от друг метод. Такъв е, напр., известният случай на продължаващата вече 120 години дискусия между представители на сравнително-историческия метод и на ареалния метод, в която вторите подлагат под съмнение формулирания от младограматиците

принцип за безизключителност на звуковите закони, посочвайки думите кръстоски като едно от изключенията от тези закони.

За по-точното определяне на спецификите и на семантичния обхват на двете понятия, тук ще бъдат разгледани някои техни дефиниции, повечето от които са от речникови текстове. По-общите определения за *метод* (като научен термин) описват това понятие като: „начин за теоретично изследване или за практическо прилагане на нещо“ (РСБКЕ/RSBKE 1956, 2: 72); „система от правила и начини (похвати) за подход към изучаването на явленията и закономерностите на природата, обществото и мисленето; път, способ за постигане на определени резултати в познанието и практиката“ (Кондаков/Kondakov 1975: 348); „начин за постигане на определена цел, за теоретично изследване, за практическо прилагане на нещо...“ (БЕР/BER 1986: 771); „начин за теоретично изследване на природните явления и обществения живот; начин, средство, похват на действие“ (Буров, Пехливанова/Burov, Pehlivanova 1995: 403); „съвкупност от средства за събиране и обработка на факти“ (Илиева/Ilieva 2001: 14); „съвкупност от способности и операции за теоретично познание или практическо овладяване на действителността“ (Касабов, Симеонов/Kasabov, Simeonov 2003: 55); „начин за теоретично изследване на природните явления и обществения живот, основан върху познаването на закономерностите им“ (ТРХН/TRHN 2007: 224); „начин, по който се върви по пътя към дадената цел [...] – начин за изследване...“ (Попова/Popova 2012: 153). Според дефинициите, обясняващи по-конкретното понятие *лингвистичен метод*, той представлява: „съвкупност от способности, използвани в изследването на езиците“ (Ахманова/Ahmanova 1966: 225); „система от научноизследователски подходи и похвати за изследване на езиците...“ (ТРХН/TRHN 2007: 43, 405, 414) (последното

определение е отнесено към трите основни метода в езикознанието – *сравнително-историческия, ареалния и структурния*).

С оглед на разгледаните по-горе дефиниции, тук мога да предложа друго определение за метод: системен процес на изследване, характерен с изчерпателно, многопланово и разностранно проучване на езиковия материал и езиковите явления от определена специфична гледна точка, който обхваща съвкупност от различни подходи, способности (похвати), категории, закони и принципи. В подкрепа на моето схващане ще приложа мнението на Б. А. Серебренников, който обяснява метода като система, съдържаща определен комплекс от научноизследователски и технически способности (похвати), и в тази система всички компоненти са взаимно свързани и целенасочени, докато единичният способ сам по себе си не може да представи метода в неговата цялост (вж. Серебренников/Serebrennikov 1973б: 258, 260, 266). Също така при дефинирането на конкретен лингвистичен метод, какъвто, например, е сравнително-историческият метод, някои автори изтъкват, че той съдържа съвкупност от множество разнообразни конкретни способности (похвати) (вж. Серебренников/Serebrennikov 1973а: 9, 38; Георгиев, Дуриданов/Georgiev, Duridanov 1978: 308).

В българската езиковедска литература лексемата *подход* е обяснена като: „начин на отношение към работа или към човеци; подстъп“ (РСБКЕ/RSBKE 1956, 2: 578); „съвкупност от начини и средства за пристъпване към определен проблем или човек“ (СТРБЕ/STRBE 1994: 632); „съвкупност от средства и похвати, избирани при пристъпване към нещо (работа, изследване на нещо, общуване и под.)...“ (РБЕ/RBE 2004, 12: 658); „отправна точка, подстъп, откъдето се тръгва, и посоката, в която се върви, за да се стигне до дадена цел...“ (Попова/Popova 2012: 153).

От тези дефиниции (и особено от схващането на М. Попова), както и от представените по-горе определения за *ономасиологичен* и

за *семасиологичен подход* в „Терминологичния речник по хуманитарни науки“, се установява, че като понятие *подход* се различава от понятието за *метод*. Въпреки че двете имат някои общи семантични характеристики, подходът притежава собствени специфични особености, чрез които може да се диференцира като отделен термин. Терминът *подход* може да се дефинира като средство за обяснение на езиковите факти от една отправна гледна точка с определен целенасочен фокус, като проучването е движение към конкретна цел, а изследователят, когато го прилага върху даден езиков материал, обикновено не се занимава с / или не се интересува от противоположната гледна точка за обяснение на същите тези факти.

От друга страна, анализът на различните дефиниции показва, че понятието метод явно притежава по-широки граници и повече възможности за научно изследване. Това твърдение може да се обоснове с факта, че в рамките на един метод е възможно да се прилагат и двата противоположни подхода от групирани по двойки в съответната бинарна опозиция, а дори и няколко съвсем различни подхода, несвързани помежду си със структурни връзки. Така, напр., в полето на сравнително-историческия метод едни езикови факти могат да се анализират, като се използва синхронният подход – в случая при сравнителните синхронни изследвания; други езикови явления могат да се проучват чрез диахронния подход – при изследване на историческите промени на определени езикови форми във времето. При ареалния метод (лингвистичната география) се прилага ономасиологичният подход за изработването на ономасиологични диалектни карти и атласи, но за направата на семасиологични карти се използва семасиологичният подход; същевременно заедно с тях в обхвата на ареалния метод при диалектоложките проучвания се прилага синхронният подход, а в някои случаи – и диахронният подход.

Доколко в речниците съществува, „макар и не търсен съзнателно, елемент на разграничение“ между *метод* и *подход*, поради отражение на колективното мислене и общоприетия смисъл в дефинициите (Попова/Ророва 2012: 152), е трудно да се определи – вероятно в някои случаи това се дължи и на авторска интуиция. Има обаче български изследователи, които явно правят съзнателна диференциация между тези две понятия. Както бе споменато в началото, ясно теоретично разграничение между двата термина, както и тяхното дефиниране с оглед на разликите между тях, се наблюдава в работата на М. Попова (вж. Попова/Ророва 2012: 151–153). Л. Илиева също ги диференцира отчетливо, като дава примери с *индукция* и *дедукция*, които според нея не са методи, а подходи; в други примери изследователката описва *ономасиологичния* и *семасиологичния подход*, а също и *диахронния* и *синхронния подход* (вж. Илиева/Ilieva 2001: 14–15, 202–203, 230–231). Като подходи, различни от методите, са определени *диахронният* и *синхронният подход* от Ж. Бояджиев (вж. Бояджиев/Boyadzhiev 2002: 70). Авторите на „Терминологичния речник по хуманитарни науки“, както се вижда от представеното по-горе определение за метод, разграничават двата термина, което проличава и от обясненията за *ономасиологичния* и *семасиологичния подход* в дефинициите на *ономасиология* и *семасиология* (вж. ТРХН/TRHN 2007: 43, 272, 376, 405, 414); в речниковите статии за *диахрония* и *синхрония* обаче, метод и подход са употребени като синоними (вж. пак там, с. 104, 386). В методологичните части на няколко монографии и дисертационни труда – на Хр. Дейкова, Р. Цонев, Е. Петкова, Кр. Симеонова, В. Радева и Цв. Ангелова, също се открива диференциация между използваните подходи и методи на изследване, които в повечето случаи са обособени един от друг в отделни точки или глави (вж. Дейкова/Deykova 2006: 10–12; Цонев/Tsonev 2008: 25–26; Петкова/Petkova 2009: 4–5;

Петкова/Petkova 2013: 6; Симеонова/Simeonova 2016: 17–20; Радева/Radeva 2017: 56–81; Ангелова/ Angelova 2018: 7–9).

В резултат на направените анализи, се установява, че диференциалните признаци, разграничаващи термините *метод* и *подход*, са следните: по-широкият обхват на метода, в който могат да се съдържат различни подходи; посоката на движение от някаква отправна точка към определена цел при подхода; групирането на повечето подходи по двойки в бинарни опозиции, при които единият елемент (подход) в същността си е противоположен на другия. Това позволява двете понятия да бъдат ясно разграничени, а лексемата *подход* да бъде терминологизирана, като от общоупотребима дума се превръща в термин. Следователно *метод* и *подход* са два отделни самостоятелни термина, които не са синоними. Затова мисля, че ще е необходимо, с оглед на посочените диференциални признаци, в бъдещите терминологични и тълковни речници да се прави ясно разграничаване между двата термина.

ЛИТЕРАТУРА

- Ангелова 2018: *Ангелова, Цв.* Названия на състояния и процеси, отразяващи репродуктивните функции на жената в българския език. Автореферат на дисертация за присъждане на образователната и научна степен „доктор“. Благоевград.
- Ахманова 1966: *Ахманова, О. С.* Словарь лингвистических терминов. Москва, Советская энциклопедия.
- БЕР 1986: Български етимологичен речник. Т. 3 – 1986. София, Издателство на БАН.
- Бояджиев 2002: *Бояджиев, Ж.* Увод в общото езикознание. София, Парадигма.
- Буров, Пехливанова 1995: *Буров, Ст., П. Пехливанова.* Речник на чуждите думи в български. Велико Търново, Елпис.

- Георгиев, Дуриданов 1978: *Георгиев, Вл., Ив. Дуриданов.* Езикознание. София: Наука и изкуство.
- Дейкова 2006: *Дейкова, Хр.* Ономасиологични и словообразователни сходства и различия между български и чешки названия на птици. Автореферат на дисертация за присъждане на образователната и научна степен „доктор“. София.
- Илиева 2001: *Илиева, Л.* Увод в общото езикознание. Благоевград, УИ „Неофит Рилски“.
- Касабов, Симеонов 2003: *Касабов, Ив., Кр. Симеонов.* Универсален енциклопедичен речник . Том II. София, Издателска къща „Свидас“.
- Кондаков 1975: *Кондаков, Н. И.* Логический словарь-справочник. Москва, Наука.
- Москов, Бояджиев 1977: *Москов, М., Ж. Бояджиев.* Увод в езикознанието. София, Наука и изкуство.
- Петкова 2009: *Петкова, Е.* Терминологизацията в съвременния български книжовен език. Автореферат на дисертация за присъждане на научно-образователната степен „доктор“. София.
- Петкова 2013: *Петкова, Е.* Взаимоотношение между терминологична и общоупотребима лексика (в посока към терминологизация). София, Скала принт.
- Попова 2012: *Попова, М.* Теория на терминологията. Велико Търново, Знак'94.
- Попова 2017: *Попова, М.* Приложно терминознание. София, Авангард прима.
- Радева 2017: *Радева, В.* Българска лексикология и лексикография. София, Изток – Запад.
- РБЕ 1998, 2004. Речник на българския език. Т. 9 – 1998, т. 12 – 2004. Гл. ред. В. Кювлиева-Мишайкова, М. Чоролеева. София, АИ „Проф. Марин Дринов“.

- РСБКЕ 1956: Речник на съвременния български книжовен език. Том II. Гл. ред. Ст. Романски. София, Издателство на БАН.
- Серебренников 1973а: *Серебренников, Б. А.* Методы лингвогенетических исследований. – В: *Общее языкознание. Методы лингвистических исследований*. Отв. ред. Б. А. Серебренников. Москва, Наука, с. 9–106.
- Серебренников 1973б: *Серебренников, Б. А.* Проблема взаимоотношения общей методологии лингвистической науки и частных методов лингвистического исследования. – В: *Общее языкознание. Методы лингвистических исследований*. Отв. ред. Б. А. Серебренников. Москва, Наука, с. 257–313.
- Симеонова 2016: *Симеонова, Кр.* Лингвистична характеристика на съвременната българска политическа терминология. Дисертация за присъждане на образователната и научна степен „доктор“. София.
- СТРБЕ 1994: Съвременен тълковен речник на българския език. *Буров, Ст., В. Бонджолова, М. Илиева, П. Пехливанова.* Велико Търново, Елпис.
- ТРХН 2007: Терминологичен речник по хуманитарни науки. *Попова, М., Б. Попов, Е. Петкова, Кр. Симеонова, А. Христова.* София, Наука и изкуство.
- Цонев 2008: *Цонев, Р.* Говорът на град Банско. Благоевград, УИ „Неофит Рилски“. Tsonev, R. 2008. Govorat na grad Bansko. Blagoevgrad.

REFERENCES

- Angelova 2018: *Angelova, Tsv.* Nazvaniya na sastoyaniya i protsesi, otrazyavashti reproduktivnite funktsii na zhenata v balgarskiya ezik. Avtoreferat na disertatsiya za prisazhdane na obrazovatelната i nauchna stepen „doctor“. Blagoevgrad.

- Ahmanova 1966: Ahmanova, O. S. Slovar' lingvisticheskikh terminov. Moskva, Sovetskaja jenciklopedija.
- BER 1986: Balgarski etimologichen rechnik. T. 3 – 1986. Sofia, Izdatelstvo na BAN.
- Boyadzhiev 2002: Boyadzhiev, Zh. Uvod v obshtoto ezikoznanie. Sofia, Paradigma.
- Burov, Pehlivanova 1995: Burov, St., P. Pehlivanova. Rechnik na chuzhdite dumi v balgarski. Veliko Tarnovo, Elpis.
- Georgiev, Duridanov 1978: Georgiev, Vl., Iv. Duridanov. Ezikoznanie. Sofia: Nauka i izkustvo.
- Deykova 2006: Deykova, Hr. Onomasiologichni i slovoobrazovatelni shodstva i razlichiya mezhdu balgarski i cheshki nazvaniya na ptitsi. Avtoreferat na disertatsiya za prisazhdane na obrazovatelната i nauchna stepen „doctor“. Sofia.
- Ilieva 2001: Ilieva, L. Uvod v obshtoto ezikoznanie. Blagoevgrad, UI „Neofit Rilski“.
- Kasabov, Simeonov 2003: Kasabov, Iv., Kr. Simeonov. Universalen entsiklopedichen rechnik. Tom II. Sofia, Izdatelska kashta „Svidas“.
- Kondakov 1975: Kondakov, N. I. Logicheskij slovar'-spravochnik. Moskva, Nauka.
- Moskov, Boyadzhiev 1977: Moskov, M., Zh. Boyadzhiev. Uvod v ezikoznaniето. Sofia, Nauka i izkustvo.
- Petkova 2009: Petkova, E. Terminologizatsiyata v savremenniya balgarski knizhoven ezik. Avtoreferat na disertatsiya za prisazhdane na nauchno-obrazovatelната stepen „doktor“. Sofia.
- Petkova 2013: Petkova, E. Vzaimootnoshenie mezhdu terminologichna i obshtoupotrebima leksika (v posoka kam terminologizatsiya). Sofia, Skala print.
- Popova 2012: Popova, M. Teoriya na terminologiyata. Veliko Tarnovo, Znak'94.

- Popova 2017: Popova, M. Prilozhno terminoznanie. Sofia, Avangard prima.
- Radeva 2017: Radeva, V. Balgarska leksikologiya i leksikografiya. Sofia, Iztok – Zapad.
- RBE 1998, 2004. Rechnik na balgarskiya ezik. T. 9 – 1998, t. 12 – 2004. Gl. red. V. Kyuvlieva-Mishaykova, M. Choroleeva. Sofia, AI Prof. „Marin Drinov“.
- RSBKE 1956: Rechnik na savremenniya balgarski knizhoven ezik. Tom II. Gl. red. St. Romanski. Sofia, Izdatelstvo na BAN.
- Serebrennikov 1973a: Serebrennikov, B. A. Metody lingvogeneticheskikh issledovaniy. – V: Obshhee jazykoznanie. Metody lingvisticheskikh issledovaniy. Otv. red. B. A. Serebrennikov. Moskva, Nauka, s. 9–106.
- Serebrennikov 1973b: Serebrennikov, B. A. Problema vzaimootnosheniya obshhej metodologii lingvisticheskoy nauki i chastnyh metodov lingvisticheskogo issledovaniya. – V: Obshhee jazykoznanie. Metody lingvisticheskikh issledovaniy. Otv. red. B. A. Serebrennikov. Moskva, Nauka, s. 257–313.
- Simeonova 1916: Simeonova, Kr. Lingvistichna harakteristika na savremennata balgarska politicheska terminologiya. Disertatsiya za prisazhdane na obrazovatelna i nauchna stepen „doktor“. Sofia.
- STRBE 1994: Savremennoe talkoven rechnik na balgarskiya ezik. Burov, St., V. Bondzholova, M. Ilieva, P. Pehlivanova. Veliko Tarnovo, Elpis.
- TRHN 2007: Terminologichen rechnik po humanitarni nauki. Popova, M., B. Popov, E. Petkova, Kr. Simeonova, A. Hristova. Sofia, Nauka i izkustvo.
- Tsonev 2008: Tsonev, R. Govorat na grad Bansko. Blagoevgrad, UI „Neofit Rilski“.

Доц. д-р Борислав Попов

Югозападен университет „Неофит Рилски“
ул. „Иван Михайлов“ № 66, 2700 Благоевград, България

Assoc. prof. Borislav Popov, PhD
South-West University “Neofit Rilski”
66 Ivan Mihaylov, 2700 Blagoevgrad, Bulgaria

ПОПОВ, Борислав – доктор. Доцент в Катедрата по български език на Филологическия факултет в Югозападния университет „Неофит Рилски“, Благоевград. Води лекционни курсове по увод в общото езикознание, лексикология и лексикография на българския език, фонетика и фонология, етнолингвистика, митолингвистика, писмености и култури и др. Научните му интереси са в областта на теоретичната лингвистика, сравнително-историческото езикознание, структурната лингвистика, индоевропеистиката, етнолингвистиката, митолингвистиката, семантиката, етимологията, терминологията. По-важни публикации: *The mystery of god's names. The code hidden inside* (2016), *Мифолингвистика и ее метод, приложенный к славянскому языковому материалу* (2018), *Триелементен структурен модел в някои индоевропейски морфологични системи като проекция на митологичните представи и на човешкото познание за света* (2020), *Терминологичен речник по хуманитарни науки* (съавтор) (2007).